

UZASADNIENIE

Dnia 15 lutego 2018 roku

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Firma (...) prowadzi w W. przy ul. (...) działalność gospodarczą polegającą na wynajmie sprzętu budowlanego.

/dowody: bezsporne/

W dniu 20 marca 2015 roku, po uprzednim dwukrotnym kontakcie telefonicznym, w firmie pojawił się M. H. (1), który na podstawie zawartej tego dnia pisemnej umowy najmu, wpłacającą kaucję w wysokości 1.200 zł wynajął na okres od dnia 20 marca do dnia 22 marca 2015 roku do godz. 11:00 sprzęt w postaci: agregatu prądotwórczego F.-H. (...) nr (...), młotowiertarki B. (...) nr (...), młotowiertarki B. (...) nr (...), szlifierki kątovej B. (...) nr (...) wraz z zestawem wiertel i dłut marki M. (...) wraz z czterema przewodami elektrycznymi tzw. przedłużaczami, każdy o długości 20m, o łącznej wartości 5.518 złotych.

/dowody: dokumentacja potwierdzająca nabycie sprzętu k.13-21, umowa najmu k.4-5, protokół zdawczo-odbiorczy k.6, k.7-11 dokumentacja fotograficzna sprzętu/

W dniu 22.03.2015 r. S. C. (1) skontaktował się telefonicznie z M. H. (1), który w wiadomości sms wyraził potrzebę przedłużenia umowy najmu sprzętu do dnia 26.03.2015r. Za zgodą właściciela sprzętu, M. H. (1) miał zwrócić wynajętą maszynę w dniu 26 marca 2015 r. wraz z kwotą najmu w wysokości 890 zł.

W dniu, w którym miał nastąpić zwrot sprzętu S. C. (1) dzwonił i za pośrednictwem wiadomości sms próbował wielokrotnie skontaktować się z M. H. (1), którego telefon był wyłączony. Ponowne próby kontaktu z wynajmującym przeprowadzone w kolejnych dniach przez S. C. (1) nie przyniosły rezultatu.

/dowody: zeznania pokrzywdzonego S. C. k.2-2v, wyjaśnienia oskarżonego M. H. k.89,145-145v/

M. H. (1) nie dokonał zwrotu wypożyczonych maszyn i urządzeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego M. H. (1) (k.89, 145-145v,204v), zeznań świadków: S. C. (1) (k.2-2v, 145v-146) oraz dowodów w postaci: dokumentacji potwierdzającej nabycie sprzętu (k.13-21), umowy najmu (k.4-5), protokołu zdawczo-odbiorczego (k.6), dokumentacji fotograficznej sprzętu (k.7-11), opinii biegłego ds. wyceny ruchomości (k.148-165,197-198), danych o karalności (k.125-127), odpisu wyroków (k.79,80,86,87)

M. H. (1) ma 33 lata, jest rozwiedziony, ma dwoje dzieci w wieku 12 i 10 lat, ma zobowiązanie alimentacyjne, z którego się nie wywiązuje, nie ma majątku, ma wyuczony zawód mechanik pojazdów samochodowych. Był karany wielokrotnie za czyny z art. 286§ 1 kk i art. 284 § 2 kk.

/dowody : dane o karalności k.125-127 oraz odpisy wyroków w k.79,80,86,87 /

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie (k.89, 145-145v) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż sprzęt w postaci agregatu i elektronarzędzi utracił przez własne zaniechanie, wyraził przy tym chęć naprawienia szkody. W postępowaniu sądowym M. H. (1) wyjaśnił, iż wynajęty przez niego sprzęt nie został zwrócony, jednocześnie zakwestionował wartość tego sprzętu.

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego M. H. (1), w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługują na wiarę.

Sąd oparł się w powyższym zakresie na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który ocenił z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, Sąd miał na uwadze, iż treść jego wyjaśnień znajduje potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka S. C. (1) (k.2-2v, 145v-146) a także w pozostałym materiale dowodowym.

S. C. (1) opisał przebieg zdarzenia i jego okoliczności. Wskazał na istotne okoliczności, w jakich stał się właścicielem przedmiotowego sprzętu, jak doszło do podpisania umowy najmu, warunków tej umowy, w tym rodzaju i wartości przekazanych oskarżonemu urządzeń i przedmiotów. Świadek wskazał także na podjęte, nieskuteczne kroki zmierzające do odzyskania sprzętu, do czego nie doszło.

Zeznania S. C. (1) Sąd uznał za wiarygodne. Świadek relacjonował istotne w niniejszej sprawie okoliczności, z którymi zetknął się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dla oskarżonego był osobą obcą, jego relacje miały walor obiektywizmu i rzeczowości.

Za w pełni wiarygodny Sąd uznał dowód w postaci opinii biegłego z zakresu wyceny rzeczy ruchomych, w tym uzupełniającą złożoną przez biegłego w toku rozprawy wskazującą na okoliczność dot. wartość urządzeń, maszyn i przedmiotów objętych zarzutem. Przedmiotowa opinia jest pełna, jasna i odpowiada wymogom art. 200 § 1 kpk. Wycena została przeprowadzona przez osobę wykwalifikowaną posiadającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie do wykonywania tego typu badań, przy użyciu metod stosowanych zwykle w tego typu wypadkach. Powyższej okoliczności nie przeczą żadne inne dowody zgromadzone w sprawie. Z tejże opinii wynika, iż biegły oszacował wartość przedmiotów opisanych w a/o na kwotę 4.986 zł na dzień zdarzenia.

Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i w ocenie Sądu brak jest możliwości jego uzupełnienia o dowody, które mogłyby mieć istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia

Przechodząc do meritum, zgodnie z linią orzecniczą, przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, a kodeks wymaga aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy i postępowanie z nią jak właściciel. Warunkiem przypisania oskarżonemu przywłaszczenia przedmiotowych maszyn, urządzeń jest ustalenie że znajdując się w ich legalnym posiadaniu, postanowił włączyć je do swego majątku odmawiając ich zwrotu.

Podkreślić trzeba, że oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z konieczności terminowego zwrotu sprzętu, jeszcze 23 marca 2015 r, bowiem w dniu w którym miał nastąpić zwrot sprzętu za pośrednictwem sms-a skontaktował się z pokrzywdzonym w celu przedłużenia czasu trwania umowy najmu o kolejne 3 dni, po czym po uzyskaniu zgody i dalszym użytkowaniu, w dniu 26 marca 2015 r. kiedy miał go zwrócić nie odbierał telefonów od S. C. (1), ostatecznie nie zwracając urządzeń i maszyn ww.

Zdaniem Sądu niewątpliwym jest, iż zachowanie oskarżonego przybrało postać przywłaszczenia kwalifikowanego, co wynika wprost z załączonej do akt umowy najmu oraz protokołu zdawczo – odbiorczego.

Ujawniony w sprawie materiał dowodowy, jego analiza i interpretacja wykazały jednoznacznie, iż oskarżony w dniu 20 maja 2015r. w W., przy ul. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonego mu na podstawie umowy najmu sprzętu w postaci : agregatu prądotwórczego F.-H. (...) nr (...), młotowiertarki B. (...) nr (...), młotowiertarki B. (...) nr (...), szlifierki kątowej B. (...) nr (...) wraz z zestawem wiertel i dłut marki M. (...) oraz czterema przewodami elektrycznymi / przedłużaczami/ każdy o długości 20m, na szkodę S. C. (3).

W ocenie Sądu, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy należało dokonać zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu przez oskarżyciela publicznego poprzez skorygowanie wartości przywłaszczonych maszyn i sprzętu,

którą to wartość Sąd orzekający wyliczył w oparciu o wycenę dokonaną przez biegłego po odjęciu od kwoty 4.986 zł kwoty wpłaconej przez M. H. (1) kaucji w wysokości 1.200 zł, co pozwoliło uzyskać wartość 3.786 zł.

Uznając winę oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 k.k.

W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki przemawiające za przypisaniem winy oskarżonemu, a jednocześnie nie występuje żadna okoliczność ją wyłączająca. Oskarżony M. H. (1) jest osobą dorosłą, dojrzałą psychicznie, emocjonalnie i społecznie, mającą pełną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Bez wątplenia oskarżony mógł postąpić inaczej – zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, tj. zwrócić wypożyczony sprzęt lub ewentualnie negocjować ponownie dalszy okres jego wynajmu. Tym bardziej, że rozpoznał bezprawność czynu, a to dlatego, że w przeszłości był już karany za to przestępstwo oraz nie działał w żadnej anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Orzekając wysokość kary pozbawienia wolności Sąd brał pod uwagę okoliczność, iż przestępstwo popełnione przez oskarżonego należy do kategorii przestępstw umyślnych, zaś oskarżony miał pełną świadomość swojego przestępczego działania, co również wpływa na wyższy stopień zawinienia. Jednocześnie zachowanie oskarżonego zostało skierowane przeciwko wysoko cenionemu przez ustawodawcę dobru chronionemu prawem, jakim jest mienie. Jednocześnie Sąd zważył na okoliczność, iż oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym z art. 284 § 2 k.k., a orzekane wówczas kary wolnościowe nie skutkowały zmianą w zachowaniu oskarżonego, który ponownie popełnił taki sam czyn.

Na zasadzie art. 46 § 1 k.k. wobec złożenia przez pokrzywdzonego wniosku, Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 3.798 zł na rzecz S. C. (1).

Zdaniem Sądu, opisany wyżej rozmiar reakcji penalnej jest adekwatny do powagi przestępstwa popełnionego przez oskarżonego oraz spełnia wymagania prewencji indywidualnej poprzez oddziaływanie na osobę oskarżonego, jak i ogólnej poprzez oddziaływanie wychowawcze w celu budowania pozytywnych postaw społecznych i powstrzymania potencjalnych sprawców, do których dotrze informacja o wyroku przed podobnym zachowaniem nakierowanym na bezprawne działanie.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionego z urzędu obrońcy oskarżonego kwotę 576 zł plus podatek VAT w obowiązującej stawce tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa. Sąd zwolnił oskarżonego według zasad słuszności, z uwagi na wysokość zasądzonego obowiązku naprawienia szkody. Ponadto Sąd brał pod uwagę okoliczność, iż wymierzył oskarżonemu bezwzględną karę pozbawienia wolności, która dodatkowo zmniejsza prawdopodobieństwo ściągnięcia kosztów procesu od oskarżonego w całości lub w części w drodze egzekucji.